

УДК 027.021:021.1]:316.4/.6]](477)
DOI: 10.36273/2076-9555.2020.6(287).3-8

Микола Сенченко,
директор Книжкової палати України, професор,
e-mail: director@ukrbook.net
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7445-5185>

Наукові бібліотеки як "мозкові центри" в умовах організаційної війни

У статті йдеться про нові завдання засобів масової інформації та наукових бібліотек в умовах організаційної війни з використанням "м'якої сили" книги та мас-медіа, психофізичної й біологічної зброї.

З'ясовано, що організаційна війна — це війна спеціального типу: фінансова, економічна, культурна, інформаційна, політична, організаційна.

Організаційна війна ведеться з використанням організаційної зброї (ОЗ), складовими частинами якої є оргінформаційна, оргфінансова, оргуправлінська, орgekономічна, оргісторична, оргосвітня, оргнаукова та інші види ОЗ.

Основні завдання оргвійни полягають у тому, щоб дезорієнтувати поведінку населення супротивника, посилити відцентрові тренди в його соціумі, загострити суперечності в системі культурних кодів, нав'язати неприйнятні для економіки програми розвитку, сформувати ситуативні соціальні групи, що потребуватимуть кардинального переформатування ідеологічних і політичних інтересів.

Зуважено, що організаційні війни ведуться за соціально-комунікаційними алгоритмами трансформації соціальних систем. Нині найвідомішим і найпопулярнішим серед Г-олігархів алгоритмом цільового управління соціальними процесами є алгоритм, заснований на доктрині "керованого хаосу".

Наголошено, що сьогодні проблематика, пов'язана з вивченням книжкових фондів у контексті ведення конструктивної оргвійни, є вкрай актуальною. Визначено роль наукових бібліотек як "мозкових центрів" в умовах організаційної війни.

Ключові слова: організаційна система; організаційна війна; оргзброя; книги; бібліографічні посібники; "золотий мільярд"

Постановка проблеми. Про що йдеться? Сьогодні "глибинні держави" — Велика Британія та США — узяли на озброєння гасло: "Смерть на благо". Вони стверджують: "Людство доволі швидко розмножується. Його слід зупинити, доки воно не загнило Землю процесом." Звідси й теорія "золотого мільярду", оприлюднена Римським клубом минулого століття. Згідно з нею, потрібно знищити частину популяції для забезпечення "нормального" життя "золотого мільярду". Якщо сьогодні населення земної кулі становить 8 млрд осіб, то підрахуйте кількість "зайвих" людей! Звідси — війни, революції, коронавірус й інші види біологічної зброї. Після пандемії COVID-19 — примусова вакцинація з латентною чипізацією для встановлення тотального контролю над громадянами.

У цих умовах важливо інформувати суспільство про можливості сучасної організаційної, біологічної й психофізичної зброї [1; 2; 3], аби попередити про небезпеку. Саме це і є метою статті.

Виклад основного матеріалу дослідження. Розглянемо докладніше головні принципи ведення організаційної війни (ОВ), її мету, ініціаторів і виконавців, а також роль бібліотечних установ у цих процесах.

Концептуалізація поняття "організаційна війна"

На початку ХХ ст. О. Богданов у праці "Тектологія. Загальна організаційна наука" [4] довів, що суспільство й держава — це надскладна організаційна система (ОС). Його послідовники сформували загальну теорію систем та уточнили: система — це організована структура з елементів (підсистем), об'єднаних керівними зв'язками й загальною "цільовою функцією", котру контролює "ядро". Вони визначили, як слід впливати на нього, а також на підсистеми та зв'язки, що керують ОС, аби систему зберегти, трансформувати чи зруйнувати.

Ці теоретичні результати було застосовано до перманентної соціально-політичної та економічної практики підкорення країн за допомогою так званих організаційних війн.

Що являє собою організаційна війна?

Це реальне явище чи міф, що має певну пропагандистську мету? Це вигадка чи проза життя XXI століття?

Організаційна війна — це війна спеціального типу: фінансова, економічна, культурна, інформаційна, політична, організаційна, що давно замінила банальну конкуренцію. У наш час засоби ОВ застосовують не лише держави, а й великі корпорації. Конкуренція дедалі більше стає долею дрібного й середнього бізнесу, натомість великі гравці ринку гарячково "мілітаризуються", і це основна тенденція нинішнього століття.

Організаційна війна ведеться з використанням організаційної зброї (ОЗ), складниками якої є: *організаційна, оргфінансова, оргуправлінська, орgekономічна, оргісторична, оргосвітня, орнаукова* та інші види ОЗ.

Якщо конкретизувати, то оргвійна є системою узгоджених за метою, місцем, часом і ціною *інформаційних, ідеологічних, управлінських, економічних, психологічних, політичних* та інших дій на супротивника, що примушують його переорієнтуватися на цілі, неприйнятні для виживання.

Головні завдання оргвійни полягають у тому, щоб дезорієнтувати поведінку населення держави-мішені, посилити в ній відцентрові тренди, загострити суперечності в системі культурних кодів, нав'язати неприйнятні для її економіки програми розвитку, сформувати ситуативні соціальні групи, що потребуватимуть кардинального переформатування ідеологічних і політичних інтересів [5].

Організаційна зброя є способом активації патологічної системи всередині функціональної системи супротивника, за якої патологічна система для свого розвитку поглинає ресурси носія.

Яка мета оргвійни?

Побудова Глобальної імперії англосаксів (ГІА); "нового світового ладу" під управлінням Г-олігархів — "світового уряду"; скорочення населення планети до "золотого мільярда" і визначеної кількості "рабів", які його обслуговуватимуть.

Хто є ініціаторами оргвійни?

Г-олігархи, транснаціональні корпорації (ТНК), транснаціональні банки (ТНБ), англосакський істеблшмент.

Хто розробляє зброю (мега-, мульти-, монопроекти, моделі, алгоритми, оргоперації, технології та інструментарій) оргвійни?

Аналітичні ("мозкові") центри: корпорація "РЕНД", Тавістокський і Стенфордський університети, інститути Санта-Фе й Брукінгса та інші.

Хто фінансує ведення оргвійни?

Фонди: Ротшильда, Рокфеллера, Форда, Маршалла, Сороса та інші, Держдепартамент США, королева Великої Британії, ТНК і ТНБ.

Хто безпосередньо веде оргвійну? Хто є солдатами оргвійни?

Спецслужби Америки (ЦРУ та інші), Великої Британії (МІ-6) та Ізраїлю (Моссад). Мережеві струк-

тури: неурядові організації (НУО), Міжнародний валютний фонд (МВФ), секти, офіційні дипломатичні групи, куратори іноземних держав, нові елітні групи.

Головними виконавцями в оргвійні є відповідним чином навчені й підготовлені елітні групи. Американський істеблшмент інвестує значні кошти у формування потрібних для реалізації своєї довгострокової стратегії іноземних груп ("п'ятої колони"). Вони проходять спеціальне навчання в американських університетах, де готують майбутніх президентів, міністрів, політиків. Відповідні гранти розподіляються як державними (USAID), так і приватними фондами (Fulbright, IREX) США в межах скоординованої зовнішньополітичної стратегії.

Які стратегії й технології використовують в оргвійні?

Для розбудови Глобальної імперії англосаксів не потрібно завойовувати держави за допомогою гарячої зброї та призначати свого лідера. Це викличе негативну реакцію місцевого населення, появу "ескадронів смерті", партизанських загонів тощо. Підготувавши та поставивши на чолі держави — жертви агресії потрібну політичну фігуру, Г-олігархи формують підконтрольну множину країн, що й складатимуть Глобальну імперію англосаксів. Якщо очільник держави, обраної панівною верхівкою для підкорення, не погоджується на роль маріонетки (Білорусь, Венесуела, Сирія, Росія, Китай, КНДР, Куба), країна потрапляє в розряд тоталітарних і проти неї ведеться оргвійна за допомогою засобів масової інформації, глобальної нестабільності, "кольорових революцій". Під час ОВ використовують стратегії непрямой дії, "м'якої сили", "розумної сили", "жорсткої сили", "керованого хаосу", технології "кольорових революцій" і "гібридних воєн".

Які результати оргвійни?

Очільником країни призначають підконтрольного президента чи прем'єр-міністра, який слухняно виконує вказівки Г-олігархів. А що відбувається із жертвою агресії бачимо на прикладі України: держава занепадає, промисловість знищується, населення вмирає чи шукає кращої долі за кордоном.

Ідеологічний і фінансовий капітали оргвійни

Основними брендовими ідеологічними продуктами глобальної американської корпоративної моделі є: "глобалізація", "лібералізація", "ринкова економіка", "демократична система", "права людини". Розгалужена система, що охоплює міжурядові організації (Міжнародний валютний фонд, Всесвітній банк (ВБ) тощо) й міжнародні ЗМІ, працює над розвитком ключових ідеологічних засад американської моделі. Вашингтон демонструє готовність надавати фінансову допомогу й інвестувати у країни, що "правильно розвиваються". Такий напрям характерний насамперед для діяльності МВФ — одного з ефективних інструментів оргзброї.

З розгортанням спіралі глобальної системної конфронтації значущість методів, процедур і технологій ОЗ безперервно посилюватиметься, проте проблема в тім, що в Україні бракує фахівців з оргвійн. Більше

того, навіть немає чіткого розуміння важливості підготовки висококласних кадрів у цій сфері. Слід виходити з того, що супротивники нашої держави дедалі частіше використовуватимуть оргзброю, особливо проти вищого керівництва. Успішна протидія потребує практичного знання інноваційних стратегій, технологій і методів організаційної війни.

Технології ОВ — це новий, неконтрольований міжнародними організаціями вид зброї масового ураження для встановлення світового ладу в інтересах країни-агресора, а організаційна зброя — ефективний інструмент у світопроектній боротьбі.

Аналіз наслідків дії технологій ОВ дає змогу виокремити два основні завдання її ініціаторів.

По-перше, скорочення чисельності населення, в якому організатори нового світового ладу не зацікавлені. Неоліберальні реформи, сексуальна революція, пропаганда гедонізму й споживання, індивідуалізм призводять до демографічної катастрофи, знижуючи народжуваність. Соціал-дарвінізм і байдужість до чужих проблем позбавляють людей волі до життя й спричиняють зростання смертності. Формування величезного соціального дна з жебраків і безпритульних породжує ненаситний механізм "евтаназії" — ці категорії людей швидко помирають, а "дно" втягує в себе нові контингенти.

По-друге, послаблення чи руйнування національних держав із перехопленням управління ними з боку транснаціональних корпорацій і злочинних синдикатів, наднаціональних органів і організацій, підконтрольних ініціаторам ОВ. Під час розв'язання цього завдання поєднують "м'які форми" технологій "керуваного хаосу" з військовою агресією (Афганістан, Югославія, Ірак, Лівія, Сирія, Україна). Як наслідок, контроль над фінансовими, військовими й інформаційними ресурсами світової спільноти концентрується в руках владної еліти.

Які складники оргвійни й що потрібно для її ведення?

1. Ідеологія: глобалізація, неолібералізм, демократія.

2. Гроші, котрі охоче надають зацікавлені фонди.

3. Вплив на ЗМІ (наприклад, бенефіціарами 19 телеканалів є олігархи: Д. Фірташ, Р. Ахметов, І. Коломойський, В. Пінчук, П. Порошенко).

4. Мережеві структури, що отримують грантові гроші й підтримують конфлікти (майже 1000 "грантоїдів" й інших виконавців).

5. Центр координації — посольства США та Ізраїлю.

6. Соціально-комунікативні алгоритми ведення війни — розробки "мозкових центрів" США, Великої Британії, Ізраїлю.

Сьогодні відомо, що глобалізація завжди означає різке посилення міжнародної конкуренції, внаслідок чого викликає низку (переважно негативних) явищ в економіці та соціальній сфері. До них належать: швидке зростання економіки одних країн і територій на тлі стагнації чи занепаду інших, нестабільність еко-

номічної й ділової кон'юнктури, масова міграція населення, широке використання недієздатної робочої сили та її експлуатація, зростання майнового розшарування, формування пролетаріату й посилення соціальної напруженості та соціальних конфліктів. Прибічники неолібералізму наполегливо доводять, що, здійснюючи політику від імені купки багатіїв, надають неоціненні послуги біднякам, дбають про збереження довкілля тощо.

Про наукові бібліотеки

Наразі захист дисертацій із бібліотечної проблематики відбувається в межах "соціальних комунікацій". Оскільки ініціатори ОВ діють за соціально-комунікаційними алгоритмами трансформації соціальних систем, то питання, пов'язані з вивченням книжкових фондів у контексті ведення конструктивної оргвійни, є надзвичайно актуальними.

Чи знають депутати, що ліберальні реформи, котрі відповідають ідеям А. Сміта, призводять до занепаду промисловості, депопуляції, міграції тощо. Звідки? Проте є книги, автори яких піддають критиці ці постулати, наголошуючи, що вчений створив цю систему для знищення економіки Британії, адже він — шотландець і працював із французькими аристократами, зокрема Ф. Кене й іншими.

Утім, наведу один приклад. Сьогодні і наша держава, і Європа намагаються боротися з українською корупцією шляхом створення антикорупційних судів, прокуратури тощо. Однак із політекономії добре відомі аксіоми, одна з яких стверджує: якщо у країні влада демократична, а власність олігархічна — корупція буде завжди. Як цьому зарадити? Слід зробити власність демократичною, тобто збільшити частку власності середнього класу. Зокрема, у США 52% власності належить саме йому.

Які кроки для цього потрібні? Насамперед слід запровадити податок на багатство чи застосувати правило децильного коефіцієнта, коли заробітна плата міністра й прибиральниці перебувають у певному співвідношенні. Наприклад, у Швеції воно становить три одиниці: міністр отримує зарплату, втричі більшу, ніж прибиральниця. І це регламентовано законом. В інших країнах також діють схожі обмеження. Постає логічне запитання: чому "слуги народу" не введуть такі квоти для українського народу?

На сучасному етапі розвитку книжкової індустрії постає потреба проведення наукових досліджень щодо використання книги в оргвійнах як інструменту "м'якої сили", що дає їй змогу реалізувати множину нових функцій в суспільстві. Зокрема, варто приділити увагу ролі книги як "м'якої сили" в соціальних комунікаціях, проблемі її відповідності запитам суспільства, місцю на міжнародній арені, а також значенню в умовах конкуренції з іншими інформаційними ресурсами (інтернет, засоби масової інформації).

Слід зосередитися на формуванні державної політики у сфері книгодрукування, книгорозповсюдження й підтримки соціально значущих видань. Щоб книга була функціональною, відповідала читацьким потребам, працювала на імідж держави, потрібно

виробити реальні механізми впливу державних структур і громадських організацій на діяльність видавництва і систему ефективного поєднання різноманітних завдань книги та читання.

Для визначення важелів впливу слід чітко розуміти роль книги як інструменту "м'якої сили" для створення позитивного іміджу держави, нейтралізації дії інших країн, що потребує уважного й всебічного вивчення цього феномену. У такому контексті важливим є формування нових вимог до письменників і журналістів щодо викладу матеріалу й змісту книги, аспектів її просування на міжнародному ринку, пропаганди читання, організації виставкової діяльності, залучення ЗМІ й кіноіндустрії до використання "м'якої сили" друкованого слова.

Яка ж роль наукових бібліотек як "мозкових центрів" в умовах організаційної війни? Зосередимо увагу на кількох аспектах.

По-перше, впродовж 25 років я переглядаю всі статті, надруковані в журналі "Вісник Книжкової палати", й можу впевнено сказати, що більшість праць спрямовано на розв'язання бібліотечних проблем. Аналогічне зауваження стосується й тематики бібліотечних конференцій. Однак бібліотеки мають нерозкриті фонди своїх книгозховищ, що повинні працювати на імідж країни, розвиток економіки й виховання нових поколінь.

По-друге, що принесла нам ринкова економіка, глобалізація та лібералізація? Хаос, руйнування промисловості й сільського господарства, корупцію. Що могли б зробити бібліотеки, аби запобігти цим трагічним наслідкам? Ось кілька кроків:

1. Організація виставок книг, котрі демонструють, що глобалізація знищує кордони, нівелює протекціонізм і сприяє швидкому збагаченню влади (олігархату), призводячи до руйнування промисловості й депопуляції.

2. Проведення конференцій на теми: "Глобалізація та лібералізація в книгах: позитивні та негативні риси цих ідеологій", "Корупція в XVI, XIX і XX ст.: причини її виникнення й подолання", "Децильний коефіцієнт і податок на багатство", "Золота доба Європи" тощо.

3. Випуск бібліографічних покажчиків книг окресленої тематики з фондів бібліотеки, що допоможуть депутатському корпусу краще орієнтуватися в актуальних питаннях сьогодення.

Нерозуміння процесів, що нині відбуваються у світі, лише зростає. Цивілізація XXI ст. відрізняється від попередніх ще й тим, що рівень усвідомлення людьми соціально-економічних процесів різко знизився. Цілком офіційною стала точка зору олігархів, які контролюють основні планетарні ресурси, що пересічні громадяни не здатні осягнути суті сучасних явищ. Утім, народу дедалі важче зрозуміти, що відбувається, не так через ускладнення соціальної динаміки, як через витончені за змістом й аморальні за природою методи управління соціальними та економічними процесами.

Численні "мозкові центри", виконуючи замовлення світової верхівки, розробляють завуальовані тех-

ніки маніпулювання суспільством. Ці латентні методи апріорі цинічні, адже пожадливість олігархів не має жодного морального обґрунтування. А прагнення зберегти свої привілеї й уникнути бодай найменшої відповідальності перед соціумом є домінантою їх соціальної свідомості.

Теорія "керованого хаосу"

Нині найвідомішим і найпопулярнішим поміж Г-олігархів механізмом цільового управління соціальними процесами є алгоритм, заснований на доктрині "керованого хаосу". Її теоретичну основу становить розроблена у США теорія "керованого хаосу" (відома також як теорія "контрольованої нестабільності"). Поміж основних авторів — З. Бжезинський (розробник концепції американської всесвітньої гегемонії), Дж. Шарп (автор книги "Від диктатури до демократії"), С. Манн (автор праці "Теорія хаосу й стратегічна думка") та інші [6]. Популяризація цих книг бібліотеками дасть змогу широкому загалові зрозуміти сутність багатьох процесів, що відбуваються в Україні. Час примушує усвідомити, що триває особлива війна, а отже слід застосовувати особливі засоби оборони.

Фахівці "мозкових центрів" та Інституту Санта-Фе у США розробили геополітичні технології неоколоніалізму й офшорної геополітики. Для їх реалізації сформовано "Групи кризового моніторингу та управління" (ГКМУ) під патронатом Держдепу США. Цей моніторинг здійснювався та здійснюється з опорою на ЦРУ й інші спецслужби, приватні військові компанії [7] й американських маріонеток на місцях (неурядові організації, "п'яті колонії").

Метою діяльності ГКМУ є переформатування "недемократичних" держав, перепрограмування масової свідомості, зниження здатності громадян до опору та самоорганізації, формування суспільства зі стертою пам'яттю. При цьому руйнується національна держава, що переходить із суб'єкта в об'єкт міжнародної політики або транснаціональних компаній і не може існувати без зовнішніх запозичень.

Соціальні технології "керованого хаосу" суспільна свідомість і людська етика сприймають доволі толерантно й не відторгають здебільшого через те, що будь-який нормальний громадянин небезпідставно вважає, що хаосу слід уникати. І якщо він все ж таки виник, то керований хаос ліпший за некерований.

Соціальні технології "керованого хаосу" ґрунтовно опрацьовано на рівні стратегій, тактик і методик. Багаторазово перевірено на практиці та оптимізовано загальні сценарії й конкретні алгоритми дій на усіх рівнях хаосу — від управління регіонами, охопленими громадянською війною, до маніпуляцій адміністраціями селищ. Ці методики забезпечені фінансово, технічно й організаційно, на них витрачені чималі кошти, матеріальні й інтелектуальні ресурси, проте для їх ефективного функціонування потрібний хаос.

Утім, хаос у людському суспільстві — явище доволі рідкісне. Він виникає на відносно короткий час унаслідок соціальних чи природних катастроф і швидко затухає. Людина як біологічний вид, власне, й

вирізняється потребою й здатністю усувати хаос. Не торкаючись моральних та етичних проблем самоорганізації людських спільнот, констатуємо, що вони спроможні доволі швидко досягти стійкого соціально-економічного балансу (гомеостазису).

Хаотичний стан будь-якого співтовариства за умови природного розвитку соціальних процесів може бути лише короточасним через те, що суспільство виявляється цілковито беззахисним. І воно або швидко здолає цей хаос, або так само швидко зникне як суб'єкт історичного розвитку під тиском конкурентних спільнот.

Класична політична економія, починаючи з А. Сміта, конструювала процедури й алгоритми управління соціально-економічними процесами на базі вивчення стабільних і довготривалих станів суспільства, тобто за відсутності хаосу. Побудова економічних теорій управління соціумом в умовах хаосу є абсурдною саме внаслідок його короточасності.

Коридор можливостей управління стабільним суспільством визначається комплексом фундаментальних характеристик (рівень розвитку продуктивних сил, доступні ресурси, традиції, взаємини з сусідами тощо) і об'єктивно є доволі вузьким. Жаданий хаос дає змогу маніпулювати людством у значно ширших межах. Отже, його потрібно вміти створювати в потрібному місці та в потрібний час. І вміти консервувати до настання потрібного часу.

Якщо так ґрунтовно опрацьовано теорію та методику управління хаосом, якщо можливості маніпулювання суспільством у нестабільному стані майже безмежні, то, безумовно, так само ґрунтовно опрацьовано теорію й методику створення й консервації хаосу, інакше колосальні витрати були б безглуздими.

Утім, розтиражувавши на весь світ теорію "керованого хаосу", висококваліфіковані соціальні інженери з цілком зрозумілих причин замовчують свої досягнення в царині його створення й консервації. Автори теорій і методик знищення людських спільнот (а штучне створення й консервація соціального хаосу саме це й припускає) можуть "розраховувати" на вдячність людства так само, як і будь-які інші вбивці.

Попри те, що зазначених теорій і методик, звісно, чимало, одним із найпростіших і, ймовірно, найрезультативніших способів створення соціального хаосу є алгоритм, названий дослідником С. Тихомировим "бінарною експансією". Він історично виник у межах доктрини Дж. Монро, що гарантувала панування англосакських еліт у Новому Світі. Методику було оновлено під час вивчення процесів руйнування соціальних і економічних механізмів та зв'язків Радянського Союзу в 90-х роках минулого століття. Наразі саме алгоритм "бінарної експансії" активно й успішно використовують у світі.

Ареную систематичного застосування технології "бінарної експансії" нині є країни Північної Африки, Близького Сходу, Південної та Центральної Америки, пострадянського простору. По суті, експансією охоплено всю планету за винятком Старої Європи, США, Канади, Австралії та Нової Зеландії.

Алгоритм "бінарної експансії" простий для розуміння й підступний за природою, як і всі паразитарні стратегії. Простий він через те, що будь-який метод управління статичними процесами не може бути складним, а підступний через те, що покликаний маніпулювати надією людей на справедливість і щастя для повного та беззастережного знищення цих понять.

Для усвідомлення дії алгоритму "бінарної експансії" розглянемо певні аксіоми, застосування яких у соціальних системах може або гармонізувати суспільство, або ввести його у стан хаосу.

Аксіоми еволюційного розвитку соціальних систем

Для розуміння базового механізму досягнення й руйнування гармонії в суспільстві як соціально-економічній системі слід мати уявлення про аксіоми політекономії.

Зауважимо, що в соціальних системах за аналогією з матеріальними доцільно застосувати аксіому двоїстості. Наприклад, маємо бінарні суб'єкти "влада та власність", "політика та економіка", "демократія та олігархія". Влада (політика) і власність (економіка) в суспільстві жорстко взаємозв'язані й існують в нерозривній єдності.

Розподіл політекономії на чисту політологію та чисту економіку — це вельми хитромудрий винахід аналітиків "мозкових центрів" США.

Країна як соціально-економічна система може бути стійкою та стабільною лише якщо піраміда влади відповідає піраміді власності. Коли цей баланс порушено, то пануватиме хаос. І суспільство намагатиметься гармонізувати себе, ліквідуючи хаос — або через переділ влади, або через переділ власності.

Якщо піраміда влади демократична, то й піраміда власності має бути демократичною, інакше станеться соціальний вибух (революція, "ескадрони смерті", майдани).

За демократичної форми понад 50% власності належить населенню — середньому класові. Отже, якщо у країні є добре організований середній (креативний) клас, то всі суперечності розв'язують демократичним шляхом і стан суспільства — стабільний. У ньому немає ані керованого хаосу за алгоритмами С. Манна, ані інших процесів, що дестабілізують соціальний організм країни.

Непорušним правилом ранніх республіканських форм правління (британський парламент, Конгрес США, нідерландські Генеральні штати тощо) є той факт, що виборче право спочатку мали тільки найзаможніші громадяни (було введено поняття майнового цензу). Це гарантувало представництво у владі незалежних власників, які контролювали основні ресурси країни, тобто піраміда влади відповідала піраміді власності. Уже тоді державні діячі усвідомили, що спроба наділити владою (виборчим правом) групи населення, які власності не мають, призводить до її переділу. У рамках тодішнього світогляду здійснити його без масового насильства було неможливо. А насильство, зі свого боку, породжувало господарський і соціальний хаос.

Демократизація піраміди власності (поява нових незалежних власників) відбувалася в процесі об'єктивного розвитку господарства через зростання обсягу та ускладнення структури промислової власності. І влада вимушена була підлаштовувати свою структуру під структуру власності, тобто демократизуватися, хоча з певним запізненням, але з такою самою швидкістю, з якою демократизувалася власність.

Еволюційна (без насильства, пов'язаного з переділом власності, й руйнування держави, тобто без хаосу) демократизація влади можлива тільки за умови випереджальної демократизації піраміди власності. Якщо в суспільстві піраміда влади демократичніша, ніж піраміда власності, неминуче станеться переділ власності, набуваючи форми системної корупції.

Отже, фундаментальна причина системної корупції в державі — це невідповідність структури влади (демократична) й структури власності (олігархічна).

Владні структури (чиновники) перекачують у свої кишені ресурси власників-олігархів шляхом хабарів, відкатів тощо. Зі свого боку, власники-олігархи через корупцію купують владні повноваження.

Коли невідповідність влади й власності стає надто виразною (власність олігархічна, влада демократична, у крайньому разі — повне безвладдя), неминуче розпочинається силовий переділ власності, революція. Така ситуація сьогодні характерна й для України.

Наше суспільство зможе розв'язати ці проблеми тоді, коли обере шлях під гаслом: "Україна без американських кураторів".

Висновки. За радянської влади бібліотеки слугували комуністичними ідеологічними осередками. Нині настав час, коли вони мають стати ідеологами Української держави й східнослов'янської цивілізації та визначитися: прямувати в Європу й НАТО під ярмо "золотого мільярда" чи долучитися до розбудови справді незалежної, соціально орієнтованої держави.

Список використаної літератури

1. Сенченко Н. И. Четвертая мировая организационная война / Н. И. Сенченко. — Киев : Лира-К. — 2020. — 432 с.
2. Сенченко Н. И. Невидимая война: биологическое оружие / Н. И. Сенченко. — Киев : Лира-К, 2019. — 216 с.
3. Сенченко Н. И. Невидимая война: психофизическое оружие / Н. И. Сенченко. — Киев : Лира-К, 2019. — 384 с.
4. Богданов А. Тектология — Всеобщая организационная наука / А. А. Богданов. — Берлин—Санкт-Петербург, 1922 (Переиздание: В 2-х кн. — Москва : Экономика, 1989.).
5. Сенченко М. Світова латентна організаційна війна / М. Сенченко. — Київ : ФОР Стебеляк О. — 2020. — 336 с.
6. Сенченко Н. И. Судьба Украины в мире управляемого хаоса / Н. И. Сенченко. — Киев : Лира-К, 2018. — 208 с.
7. Сенченко Н. И. Наемники новой войны, или Частные военные компании / Н. И. Сенченко. — Киев : КИТ, 2016. — 304 с.

Mykola Senchenko **Scientific libraries as "brain centers" in conditions of organizational war**

The article deals with the new tasks of mass media and scientific libraries in the conditions of organizational warfare with the use of "soft power" of books and mass media, psychophysical and biological weapons.

It was found that organizational war is a war of a special type: financial, economic, cultural, informational, political, organizational.

Organizational warfare is conducted with the use of organizational weapons (OW), the components of which are: organizational information, organizational finance, organizational management, organizational educational and other types of equipment.

The main tasks of the army are to disorient the behavior of the enemy population, strengthen the centrifugal trends in his society, exacerbate contradictions in the system of cultural codes, impose unacceptable for its economy development programs, form situational social groups that will require radical reform of ideological and ideological target states.

It is noted that organizational wars are conducted according to social-communication algorithms of transformation of social systems. Currently, the best-known and most popular among the G-oligarchs algorithm for targeted management of social processes is an algorithm based on the doctrine of "controlled chaos".

It is emphasized that today the issues related to the study of book collections for a constructive organizational war are extremely relevant. The role of scientific libraries as think tanks in the conditions of organizational war is determined.

Keywords: *organizational system; organizational war; weapons; books; bibliographic manuals; "golden billion"*

References

1. Senchenko N. I. (2020). *Chetvertaya mirovaya organizacionnaya vojna*. Kiev: Lira-K.
2. Senchenko N. I. (2019). *Nevidimaya vojna: biologicheskoe oruzhie*. Kiev: Lira-K.
3. Senchenko N. I. (2019). *Nevidimaya vojna: psihofizicheskoe oruzhie*. Kiev: Lira-K.
4. Bogdanov A. (1922). *Tektologiya — Vseobshaya organizacionnaya nauka*. Berlin—Sankt-Peterburg (Pereizdanie: V 2-h kn. (1989). Moskva: Ekonomika).
5. Senchenko M. (2020). *Svitova latentna organizacijna vijna*. Kyiv: FOP Stebelyak O.
6. Senchenko N. I. (2018). *Sudba Ukrainy v mire upravlyaemogo haosa*. Kiev: Lira-K.
7. Senchenko N. I. (2016). *Naemniki novoj vojny, ili Chastnyye voennye kompanii*. Kiev: KIT.

Надійшла до редакції 19 червня 2020 року